

горнякъ пѣсьнь отъ къщѣ въ къщѣ по поле и нивы и отъ село на село и проч.

Коляда вѣкы е общо познато имя въ Българіѣ и слави ся еще въ днь рожества христово, нъ по другакъ смьсьль; само имя що е остало Коляда. Разны пѣсны ся пѣхтъ Коляди, и днесъ мали и голѣми по села колядхтъ. По многа мѣста не казхтъ рождество христово, нъ Коляда.

Лада и Лель. Въ котель на мое время прѣзъ Врѣбницѣ, млады дѣвойкы ся събирахъ край нѣкой си потокъ или водопадѣ, и съставяхъ вѣнцы улетены отъ вѣрбовы вѣйки, и вѣрка забѣлѣжающа свой вѣнецъ спущахъ гы у потокъ пѣхщи: ой Ладо Ладо момиче младо и проч. — Глѣдахъ и замѣчавахъ какво управление ще поѣмни вѣкый вѣнецъ, и тѣлувахъ то на добро или на зло.

Лелю ся пѣхтъ такождѣ многы пѣсны а най паче любовны.

Вихрѣ, и Вихрушка, казхтъ въ Българіѣ когда вѣе сильнь вѣтерѣ, и ся размѣти и потьмнѣе въздухъ: бѣгайте че иди Вихрѣ, или Вихрушка думхтъ.

Ярило, казхтъ въ Котель жены когда щхтъ изражи нѣкое си женско събраніе увеселенія ради или пиршества: „то бѣше Ярило,“ то есть веселихмы ся, пѣхмы, играхмы, выкахмы, смѣхмы ся, все то значи, Ярило бѣше.

А въ днь святаго Василія на новѣ годинѣ събирхтъ ся по всякѣ улицѣ дѣвойкы и наливхтъ въ единѣ чистѣ мѣдникѣ водѣ, вѣрка спуща свой прѣстень въ него, и укрѣжно обиколяющы ся поставхтъ го посрѣдѣ, а една мала дѣвойчица, нарочито избрана за то, стой бѣйзо до мѣдника. Потомъ почнхтъ задружно да отпѣхтъ по единѣ краткѣ отпѣвкѣ, и. проч.

Злата тояга изъ село ходи

Сѣдни булка подай прѣстень.

Дѣвойчица ся навовжда и изважда по случаю по единѣ прѣстень отъ мѣдника. Вѣдая отъ дѣвойкы глѣдхтъ съ